

До Административен съд – Варна  
Адм. дело № 518 от 2018г., III състав

МОЛБА

От Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията - СОПА  
Седалище: гр. Варна, ЕИК 176143308, чрез Юлиан Атанасов Чолаков  
адрес: бул. „Владислав Варненчик“ № 133, бл.40, вх.А, ап.43, гр. Варна 9004

ОТНОСНО

1. Уточнения на предмета на иска и обема на търсената от съда защита.
2. По доказателствата.

Уважаема госпожо Административен съдия,

**1. Уточнения на предмета на иска и обема на търсената от съда защита.**

**1.1.** От определение № 991 от 20.03.2018г. е видно, че според съда, отстраняването на констатираните несъответствия между диспозитива и мотивите или неясноти в самото решение не можело да стане по реда на чл.128 т.8 от АПК, тъй като за тази цел били предвидени други процесуали способности. В действителност, след обявяването на решението за нищожно, такива несъответствия няма да има, тъй като решението няма да съществува в правния мир.

**По този повод уточнявам, че търсената от съда защита е именно по реда на чл.128 т.8 от АПК. Предмет на оспорване и съдебен контрол в настоящото производство е решението по адм.д. 2246/2017г. Оспорването е за нищожност на основание високата степен на незаконосъобразност на съдопроизводствения процес до степен на абсурдност,**

а именно: Пълно разминаване на мотивите с диспозитива на решението и с предмета на жалбата; всички доказателствени искания са отхвърлеи като неотнормирани, неоснователни, неправилни или без обосновка; представените писмени доказателства са върнати, а воденият свидетел не е допуснат до разпит; не са обсъдени основният спорен въпрос, нито доводите на жалбоподателя срещу абсурдната теза на ответника, че състоянието на картния план на гр. Варна от 1956г. не позволявало цифровизиране на неговото изображение.

**Пояснение:** На ищеца не му е работа да води теоретичен спор със съдията по въпроси като например дали диспозитивът е част от решението или е самото решение, а от там и дали решението и диспозитивът са едно и също нещо или две съвсем различни едно от друго нещо.

Основен принцип в правото, залегнал в чл.121 ал.4 от Конституцията е, че актовете на правораздаването се мотивират. **Безспорно** е обаче, че ако мотивите на правораздавателния акт не са свързани логически с предмета на делото, а са произволни, това означава, че диспозитивът е немотивиран. Ако такъв формален съдебен акт се приема за валиден, това би обезсмислило въобще идеята за правораздаване и правова държава. Тогава би имало значение единствено и само волята на съдията, а това води до произвол, какъвто е случаят. Що за правораздавателен акт е този, в който мотивите нямат връзка с диспозитива, нито с предмета на спора, определен от жалбоподателя или ищеца? За такъв акт няма място в правния мир.

**1.2.** Според определение № 991 от 20.03.2018г. *„Предмет на контрол в настоящото производство е самото съдебно решение по адм.д. 2246/2017г., а не правният спор, по който е постановено решението, и фактическите констатации, направени в производството по това дело.“*

Съгласно диспозитивното начало по чл.6 ал.2 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, съдебните производства започват по молба на заинтересованото лице, като предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните, а не от съда.

Когато има прекрачване на рамките диспозитивното начало, решението е процесуално недопустимо. Съдията може да е господар на процеса, но без да променя предмета на делото, той трябва да остане **безпристрастен** във всеки един момент от процеса **или да се отведе**, ако е останал съпричастен към съдопроизводствените действия на своя колега от същия съд, погизил с лека ръка чл.121 ал.1, 2 и 4 от Конституцията.

По този повод уточнявам, че с оглед изрично посоченото в иска основание за оспорване, уточнено по-горе в т.1.1., предметът на настоящото дело и обемът на исканата от съда защита включват както оспорването за нищожност на решението по адм.д. 2246/2017г., така и абсурдния за 2018г. и ерата на интернет предмет на правния спор по това дело, а именно може ли да се цифровизира изображението на документ.

Съдебният контрол за нищожност на решението по адм.д. 2246/2017г. не може да се извършва отделно от предмета на правния спор, който е решен с него по същество. Това е така и заради абсурдността на казуса, и защото в случай на уважаване на иска, нищожността на това решение ще доведе до промяна в правното положение на страните по отношение именно на предмета на правния спор, но най-вече заради изрично посоченото в иска основание за оспорване, уточнено по-горе в т.1.1.

## **2. По доказателствата.**

Отново МОЛЯ да се изиска становище от съдията докладчик по адм. дело 2246/2017г. относно разминаването на мотивите с диспозитива на решението и с предмета на жалбата, както и относно определянето на доказателствените искания за неотнормими.

Алтернативно, моля да го призовете за свидетел, за да получи възможност да защити професионалната си чест и авторитета на съдебната власт.

**Пояснение:** Правната логика за такова становище е както при становището по чл.255 ал.2 изр.2 от ГПК, в което съдията докладчик обяснява процесуалните си действия при подадена молба за определяне на срок при бавност. В случая тази логика важи в по-голяма степен, тъй като става въпрос за съдопроизводствени нарушения, които решават превратно съдебния процес.

Уточнението дали става въпрос за объркване и спонтанна грешка или за трайна преценка на съдията съгласно вътрешното му убеждение, би помогнало за изясняването на делото от фактическа и правна страна с оглед постановяването на законосъобразен и справедлив финален съдебен акт.

От определение № 991 от 20.03.2018г. е видно, че според съда, в случай на уважаване на иска, обявяването на нищожността на съдебното решение няма да доведе до промяна в правното положение на съда или съдията. **Това означава, че колкото и да са абсурдни съдопроизводствените действия, каквато и грешка да е допусната неволно или какъвто и съдебен фарс да е разигран, съдията докладчик не може да защити професионалната си чест и авторитета на съдебната власт, защото няма промяна в правното му положение и няма интерес да го стори.**

В случая се твърди погазване на 3 от общо 4-те алинеи на чл.121 от Конституцията – ал.1, 2 и 4, но изглежда авторитетът, правното положение и съвестта на съда са останали ненакърнени от това твърдение, щом тезата е, че съдията няма интерес да пише становище. За сравнение, в други случаи съдиите в Административен съд – Варна са доста по-докачливи. Например с разпореждане от 19.02.2018г. с по адм.д. № 1904 /2016г. е наложена **100 лв** глоба за обидата, нанесена с определянето на незаконосъобразните съдопроизводствени действия за „впечатляващи“. По адм. дело 1602 от 2012г. пък са наложени общо **4800 лв** глоби за обидата, нанесена с искане на отвод и подаването на сигнал срещу магистрати.

Гр. Варна, 27.03.2018г.

С уважение: . . . . /Люлиян Чолаков/